

v aktivním poměru služebním, čili zůstávala osobou vojenskou. To vyslovil tento soud již v nálezu Boh. A 11.776/35, k jehož podrobnému odůvodnění se zde podle § 44 jedn. řádu odkazuje. Tu pak dlužno poukázati na ustanovení § 14 zákona č. 105/1863 ř. z., jenž stanoví, že osoby vojenské se posuzují podle předpisů tohoto zákona co do domovského práva, které jim přísluší při vstupu do služby vojenské a po vystoupení ze služby té. Tento předpis domovského zákona nebyl změněn novelou č. 222/1896 ř. z. a platí tedy i za její účinnosti zásada, že pobyt v o j e n s k é osoby v obci je pro její domovské právo bez právního významu. Nemohl tedy ani v daném případě František H. tím, že se před r. 1915 během své dočasné dovolené snad v Milevsku fysicky zdržoval, započítati desetiletý vydržecí pobyt v této obci.

Č. 12.961.

Živnostenské právo: * Uchazeč o instalatérskou koncesi plyno- nebo vodovodní (§ 15 bod 17 živn. řádu) musí prokázati, že byl po čtyři léta zaměstnán při instalačních pracích spadajících pod onen konkrétní obor, pro který se domáhá koncese.

(Nález z 2. července 1937 č. 13.446/37.)

V ě c: Antonín K. v Karvinné proti rozh. min. obchodu z 19. října 1934 o zrušení koncese.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 8. prosince 1929 udělil okr. úřad v Místku st-l koncesi k zřizování vodovodů se stanovištěm ve Frenštátě pod Radhoštěm.

Tento výměr byl výměrem zem. úřadu v Brně z 18. dubna 1934 na základě § 146 odst. 4 živn. řádu z úřední moci zrušen. Odvolání proti tomu podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto v podstatě proto, že st-l podle vlastního přiznání vůbec nekonal instalatérských prací vodovodních a nepodal tudíž průkazu způsobilosti k získání koncese k instalování vodovodů podle min. nař. z 6. srpna 1907 č. 196 ř. z. ve znění min. nař. ze 4. ledna 1918 č. 14 ř. z., a to ani s odvoláním na cis. nař. ze 7. prosince 1915 č. 364 ř. z., za jehož platnosti byla st-lova žádost podána, ježto podle znění § 1 tohoto cis. nař. před nastoupením vojenské služby musil by býti zaměstnán způsobem, který přichází v úvahu pro podání průkazu způsobilosti, tedy instalováním vodovodů a ne klem-pířstvím. — —

Ve věci stojí žal. úřad na stanovisku, že st-l nepodal průkazu způsobilosti potřebného k získání koncese k instalování vodovodů podle min. nař. ze 6. srpna 1907 č. 196 ř. z. ve znění min. nař. ze 4. ledna 1918 č. 14 ř. z., a to proto, že nebyl zaměstnán při instalačních pracích vodovodních. Stížnost nepopírá, že st-l takovýchto prací nekonal, tvrdí však, že stačí, že st-l byl zaměstnán při výrobě svítilen na plynoacetylenové

zařízení. Stížnost poukazuje na to, že podle § 15 min. nař. z 10. září 1912 č. 185 ř. z. živnostenské zařizování potrubí na plyn acetylenový a zařízení osvětlovacích je vázáno na koncesi podle § 15 bodu 17 živn. řádu a že podle tohoto zákonného ustanovení nejsou zařizování plynovodů, osvětlovacích zařízení a vodovodů tři různé samostatné živnosti, nýbrž živnost jedna, takže není třeba, aby st-1 podal průkaz, že konal instalátérské práce vodovodní. Stížnosti nelze dáti za pravdu.

Min. nař. ze 6. srpna 1907 č. 196 ř. z. ve znění min. nař. ze 4. ledna 1918 ř. z. stanoví v oddílu 8, že žadatelé za koncesi k zařizování plynovodů, osvětlovacích zařízení a vodovodů, uvedenému v § 15 bodu 17 živn. řádu, t. j. za koncesi instalatéra plyno- a vodovodů, musejí prokázati 1. vyučení se živnosti instalování plyno- a vodovodů nebo živnosti strojnické, nebo zámečnické, nebo klempířské, nebo živnosti kováře mědi a 2. čtyřleté zaměstnání při instalačních pracích svého oboru. Místo tohoto průkazu nastupuje ve spojení s výkazem o tom, že byli aspoň po dvě léta zaměstnání při instalačních pracích do jejich oboru náležejících, vysvědčení ze škol v nařízení vyjmenovaných. Jde o to, co sluší rozuměti »čtyřletým zaměstnáním při instalačních pracích svého oboru« (»eine vierjährige Verwendung bei den in ihr Fach einschlagenden Installationsarbeiten«), zda tato slova znamenají zaměstnání při instalačních pracích spadajících do konkrétního druhu instalační živnosti, již se žadatel domáhá ve své žádosti o koncesi, či má jimi býti označeno zaměstnání, jež žadatel ztrávil při instalačních pracích v živnosti, již se vyučil. Tento posléz uvedený výklad dlužno rozhodně odmítnouti, a to proto, že cit. právní norma neklade za podmínku dosažení koncese instalatéra plyno- a vodovodů jen vyučení se této živnosti, nýbrž dopouští, aby koncese byla udělena i těm, kdo se vyučili živnosti strojnické, nebo zámečnické, nebo klempířské, nebo živnosti kováře mědi, při těchto živnostech pak nemůže býti řeči o »instalačních pracích« ve smyslu živnostenskoprávním, když to instalační živnosti vůbec nejsou. Pak ovšem nezbyvá než rozhodnouti se pro výše zmíněnou eventualitu první, podle níž uchazeč o instalátérskou koncesi plyno- nebo vodovodní (§ 15 bod 17 živn. řádu), musí prokázati, že byl po 4 léta zaměstnán při instalačních pracích, spadajících pod onen konkrétní obor, pro který se domáhá koncese. Správnost tohoto výkladu potvrzuje i úvaha, že nevyžaduje-li se nutně k dosažení koncese instalatéra plyno- a vodovodů, aby se vyučil této živnosti, je na místě požadavek, aby žadatel o tuto koncesi byl aspoň po určitou dobu prakticky činným v oboru, pro který se koncese domáhá.

St-1 — jak je nesporno — nebyl vůbec činným v zaměstnání při instalačních pracích vodovodních. Vyslovil-li proto žal. úřad na základě § 146 odst. 4 živn. řádu, že byl porušen zákon tím, že mu byla udělena koncese k zařizování vodovodů, nelze tomuto výroku důvodně vytýkati nezákonnost.

Z těchto úvah dospěl nss k zamítnutí stížnosti, aniž uznal za nutné zabývat se otázkou, zda úřad správně se zřetelem na to, kdy byla st-lova žádost podána, použil cís. nař. ze 7. prosince 1915 č. 364 ř. z., neboť — i kdyby tohoto předpisu bylo možno použití, což nss neměl

příčiny v tomto případě zkoumati, — mohlo by se tak státi v tomto případě jen, kdyby byl st-l býval před válkou zaměstnán při instalačních pracích, spadajících do oboru zařizování vodovodů. Tomu tak však nebylo, jak bylo výše doloženo a jak také správně uvedl žal. úřad v nař. rozhodnutí. Tím padá i námitka, že st-li měla být udělena dispense od čtyřleté praxe, neboť i tato námitka se opírá o cit. cis. nař., jehož však již se zřetelem na to, co bylo uvedeno, na st-le nelze použítí.

Č. 12.962.

Živnostenské právo: * Pro posouzení rozsahu radikované živnosti hostinské je rozhodný právní stav v době vydání živn. řádu z roku 1859.

(Nález z 2. července 1937 č. 13.487/37.)

Prejudikatura: Boh. A 611/20.

Věc: Marie H. v Dobříví proti rozh. min. obch. z 20. června 1934 o rozsahu radikované živnosti hostinské.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v pořadí správních stolic, že rozsah reálního práva živnostenského, spojeného s domem č. j. 48 v Dobříví, vyplývá z listů G (smlouva z 30. ledna 1821) a H (smlouva z 21. prosince 1844); arg. slova »nebst Beibehaltung ihrer Schänke«, »Befugnisse Bierschanksrecht zu erteilten«, »žádnému právo k pivnímu šenku udělití nechce«. Z těchto výrazů třeba usuzovati, že se nejednalo o nic jiného, než o pivní šenk. Listiny G a H se týkají vlastně nemovitostí č. p. 68 v Dobříví, uvádějí však též nemovitost č. p. 48, uznávající právo s ní spojené, takže při výkladu vlastních listin nelze nepřihlížeti k jejich obsahu. St-lčin názor, že s výrazem hospoda (Wirtshaus) se spojuje nutně pojem poskytnutí pokrmů, přístřeší a zotavení, není povahou věcí odůvodněn. Aby se mohlo přiznati právo v celém rozsahu § 16 živn. řádu, musí listiny obsahovati i ustanovení policejního rázu stran poskytnutí pokrmů, přístřeší atd. Avšak i kdyby se akceptoval st-lčin názor, mluví proti tomu uvedený obsah listin G a H, z kterých vyplývá, že šlo »o šenkovnu, o právo k pivnímu šenku«.

Jednaje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, vycházel soud z těchto úvah:

Odůvodnění, jímž žal. úřad podepřel svůj výrok o omezeném rozsahu radikované živnosti při st-lčině domu na pouhé právo výčepu piva podle § 16 lit. c) živn. řádu, spočívá v podstatě na právním názoru, že k tomu, aby živnosti té mohl býti přiznán rozsah širší, zahrnující v sobě zejména všechna ostatní oprávnění v posléze cit. zákonném ustanovení vyjmenovaná, že dům st-lčin je v listinách jí předložených na několika místech označen jako »hospoda«. K tomu, aby této radikované živnosti mohl býti přiznán plný rozsah st-lkou uplatňovaný, musily by listiny ty po názoru žal. úřadu obsahovati i ustanovení policejního rázu stran po-